

ANITHA CLEMENCE

**SINGEL-
EVANGELIET**

BOKFÖRLAGET FORUM

MATTEUS- EVANGELIET

1

(Nutid)

Det bankar på dörren för fjärde gången. Något säger mig att jag har varit här inne på den lilla, lilla toaletten i den lilla, lilla tvåan i Örebro lite, lite för länge. Jag har försökt att ignorera fyra sms från min syster. Orkar inte riktigt med henne nu, livet är övermäktigt redan som det är och det sista jag behöver är att få hennes moralkakor nertryckta i halsen.

Anledningen till att jag är här på toaletten är inte helt enkel att förklara, men jag ska försöka.

För drygt ett och ett halvt år sedan separerade min man Tomas och jag efter sjutton år tillsammans. De sista sex åren var allt annat än kul. Jag hade precis börjat behärska appdejtingmarknaden när jag råkade gå hem med en flirtender som är sexton år yngre än jag.

Det hela tog sin början på Shotsluckan på Söder, en stökig löneonsdag för en månad sedan. Jag hade dragit med mig en kollega dit, för att spana in en kille som jag matchat med på Hinge. Men när jag stod i baren ångrade

jag hela idén. Runtomkring mig var det knökfullt med unga, högljudda människor och det gick överhuvudtaget inte att föra en vettig konversation på det sätt som två kvinnor i 40-plusåldern vill göra. Jag var irriterad på hela stället och mig själv som fått för mig att gå dit vilket nog bidrog till att jag utstrålade en kompromisslös jag-bryr-mig-inte-attityd. Och uppenbarligen är det den sexigaste signalen man kan sända ut för plötsligt började varenda kille i lokalen med hockeyfrilla, pösiga jeans och ett Benson Boone-komplex cirkulera runt mig som törstiga myggor. Jag och min kollega fick en fnissattack. Jag fattade absolut ingenting. För jag ville ingenting.

Då såg jag honom. Killen från Hinge.

Matteo stod bakom bardisken och jonglerade med en brinnande Cointreau. Profilbilderna hade inte ljugit. Hans muskler jobbade under den uppkavlade hawaiiiskjortan (var den ironisk?) och när eldslågan lyste upp hans ansikte mötte han min blick. Han log. Inte ett sånt där ”hej-välkommen-vad-är daaaamen-sugen-på-smil”, utan ett som sade: *Jag ser dig. Och jag har redan bestämt mig.*

Det var ren energi. Helt obegriplig men samtidigt omöjlig att ifrågasätta. Det var inte intellektet som drog, det var köttet. Jag ville hålla hans kropp mellan mina händer. För några år sedan skulle jag inte ens kollat på en sådan typ av kille men numera känns det som att de är de enda jag ser.

I Matteos blick var jag inte en fyrtiofemårig tvåbarnsmamma med lätt ålderspanik och Swish-ansvar. Jag var

en kvinna som han ville ha. Och herregud, vad det var länge sedan någon såg mig så. Han ville varken analysera eller förbättra mig. Bara se mig och lyssna på mig. Och eventuellt hångla en smula.

Matteo ställde fram en drink som smakade rök, chili och dåliga beslut, lutade sig fram över bardisken och viskade:

”Jag slutar om tio minuter.”

”Jag med”, svarade jag.

Tanken var att han bara skulle vara en kille jag låg med ett tag. Han skulle vara min hemliga depå av oxytocin som jag kunde tanka lust från mellan livets alla tråkiga måsten. Men ödet ville, som så ofta, annorlunda.

Det var en lördagsmorgon under min barnfria vecka. Mobilens laddning i sovrummet. Vi stod i köket – han i sina vita kalsonger, jag i sidenmorgonrock – och hånglade upp varandra mot kylskåpet när ytterdörren plötsligt flög upp.

Paul hade glömt sina fotbollsskor och skulle ha match. Tomas hade skjutsat hit barnen för att hämta dem.

Och där stod de. Mina oskyldiga barn. Med uppspärade ögon stirrade de på den halvnakna mannen som höll deras mamma i ett högst frivilligt skruvstäd.

Tystnaden var kompakt. I ren desperation – för att inte framstå som en lösaktig kvinna som släpar hem slumpmässiga främlingar som herrelösa svanar att mata – hävde jag ur mig den ödesdigra lögnen.

”Hej älsklingar, det här är Matteo ... min nya pojkvän.”

Matteo såg lika chockad ut som barnen men fann sig

snabbt och gjorde ett taffligt peace-tecken med tungan snett i munnen, som en fjortonåring på TikTok. Där och då signerade jag mitt eget frihetsberövande.

Allt för att behålla hedern och att barnen inte skulle tro att deras mamma var någon okristlig sköka och rapportera det vidare till sin pappa. Gud förbjude.

Så kom det sig alltså att Matteo för en dryg vecka sedan fick göra ofrivillig snabbkarriär från att vara ett återkommande ligg till att bli någon form av officiell pojkvän. För baaarnens skull.

Den pyttelilla toaletten jag just nu barrikaderar tillhör Matteos kompis som fyller tjugofem idag och har förfest. Tjugofemåriga killar brukar vara ihop med tjejer som är ungefär fem år yngre. Själv är jag gammal nog att vara förälder till nästan alla på festen. Alldeles nyss höll jag upp håret på en tjej som började spy som en gris, bara några minuter in i den beerpongmatch som fortfarande utkämpas för fullt ute i vardagsrummet.

I min enfald trodde jag att det här var en fördrink, alltså en sådan med inneskor, snittar och en Campari Orange eller champagne i glasen. Jag hade fel. Det här är en äkta förfest av den gamla skolan (och tydligen har jag glömt bort hur såna går till). Man dyker upp med medhavd förfestpåse med egen dryck och snacks, sminkar sig kollektivt på toan

och har absolut inte inneskor, man går i strumplästen. Tjejerna pratar killproblem och grabbarna är otillgängliga fuckboys som flirtar ohämmat med sina flickvänners väninnor utan att flickvännerna fattar det.

En del av mig ser ner på de unga och deras naivitet och en annan del av mig känner sorg över att det är så smärtsamt tydligt att jag själv inte är ung längre. Som alltid när livet visar sig jobbigt tar jag till flykten. Jag flyr hela tiden. I äktenskapet med Tomas flydde jag varenda gång vi skulle kommunicera riktiga känslor (det gjorde han med, för övrigt). Som att det vore det läskigaste på jorden att säga att man blev sårad eller ledsen för något.

Flykten har fortsatt under mitt liv som singel. Det har visat sig vara det bästa för de få gånger jag har vågat visa mig sårbar har jag fått äta upp det på ett eller annat sätt. Istället visar jag upp en stenhård och självsäker fasad och lever på den bekräftelse jag får från andra som ser mig som framgångsrik och målinriktad. Och jag får minst sagt gott om bekräftelse nu när jag är "tillsammans" med en ung hingst som tycker att jag är det coolaste på jorden. Men tydligen räcker inte Matteos valpiga beundran för att fylla mitt bekräftelsebehov för här inne på toaletten tar jag till eskapism i dess mest renodlade form: Tinder.

Jag märkte inte ens när min egen hand sökte sig ner i fickan och tog fram telefonen. Det är först när mitt finger svajpar vänster på första killen som jag blir medveten om vad jag håller på med. Smart, Ewa. Jättesmart. Det är ju

uppenbarligen män – pluralis – som är mitt problem, så varför frivilligt kliva rakt in i getingboet? Är jag sjuk i huvudet? Hur mycket uppmärksamhet behöver en kvinna ha egentligen? Hur mycket som helst tydligen, för att slippa konfronteras med sina egna fel och brister.

Och då dyker han upp på skärmen. Jakob. *Han* har superlajkat mig. Han med stort H. Jakob, min nordiska prins. Jakob, min stora kärlek som lämnade mig för en annan precis efter att han hade friat. Det tog åratal att komma över honom. Efter att han dumpade mig gifte jag mig med Tomas som blev pappa till mina barn.

Nu stirrar Jakob på mig från telefonen med klarblå ögon. Han ser ut som förr, även om det blonda håret är gråsprängt här och där. Men det gör honom om möjligt ännu hetare. Min stora kärlek, *the one that got away*, har blivit en *silver fox*.

Jag kan inte ... Eller kan jag? Okej, nu hör jag hur de utanför är så desperata att de börjar dyrka upp låset. Dags att lämna både appen och toaletten.

Matteo ropar genom dörren.

”Hej baby, är du okej?”

Baby. Jag känner mig som allt annat än en *baby* i det här gänget. Varför vill han ens att jag ska vara här, och varför följde jag med?

Jag kliver ut från toan och hoppas att min själsliga risighet inte syns på mig.

”Hej ... jag var bara ... jo, en akut grej på jobbet. Det snackas om att Micke Persbrandts kuk har trillat av ...”

Just det. Glömde att jag dejtar ett förskolebarn.

”Alltså, han som spelade Gunvald förr i *Beck*.”

Matteo lyser upp.

Ett gulligt förskolebarn.

”Aha, okej. Jag tror min mamma gillar honom.”

”Mmm.”

”Shit, låter allvarligt.”

”Mmm.”

”Det är vår tur att köra förresten.”

”Köra vadå?”

Han vänder sig mot vardagsrummet och nickar mot två tjoande *twenty-somethings*.

”Beerpong såklart!”

”Ah ...”

Inombords vrider jag mig som en mask. Bidar min tid.

”Alltså, jag tror inte riktigt att det är min grej.”

Nice try. Matteo stryker mig över håret och ler.

”Jooo, det blir kul. Du och jag. Värsta teamet.”

Och så kysser han mig så där otroligt som bara han kan. Gud, jag borde verkligen göra slut. Men sexet är så absurt bra att det känns oansvarigt, nästan samhälls-farligt, att ens tänka tanken. Han får mig att känna mig som en gudinna. En sexuell översteprästinna. Som om jag plötsligt disputerat i njutning och nu går runt och föreläser praktiskt.

Efter år av pliktskyldig missionär och schemalagt mys är Matteos omättligen hunger och energi som en drog. Jag

vill bara ha mer och det är omöjligt att sluta. Vissa dagar gör vi det fem gånger. Fem. Det som tidigare varit ett projekt att bocka av någonstans mellan disk och läxläsning är nu något som liksom ... multiplicerar sig. Tror man att man är mätt efter en gång, tror man fel. Bra sex föder mer sex. Jag går runt med en konstant hunger i mitt underliv och den är svår att kombinera med vuxenliv. Det är en helt ny känsla. Lätt stressande. Matteo ser på min kropp – med dess skavanker, ärr och tydliga spår av barnafödande – som om den är det vackraste konstverk han någonsin skådat. Det är berusande. Nästan farligt. Att bli åtrådd så kompromisslöst.

Men priset är högt. För sexet kommer ju tyvärr med ... honom. Med hans naiva åsikter. Med hans infantila sms. Med hans orealistiska framtidsplaner. Med hans barnsliga entusiasm över saker som jag är ointresserad av. Som nu, när han tjarar om att jag ska ge mig in i beerpong-matchen.

Helst av allt vill jag lämna festen på en gång och åka till Matteos lägenhet. För imorgon måste jag åka hem till Stockholm. Jag har kvällspasset på tidningen och ska förbereda inför en uppmärksamrad rättegång på måndagen. Innan dess, på söndagskvällen, ska Matteo och jag på middag hos min väninna Mary och hennes man Pierre ute i Djursholm.

Gud, hur ska jag presentera Matteo för de andra på middagen? Han är i samma ålder som mina väninners bonusbarn. De som Djursholmsgubbarna skaffade

i första kullen, med fru nummer ett. Kommer det bli stelt? Jo, tack ...

Mary och de andra får i alla fall något att skratta åt efteråt. Det blir festligt för dem. Jag får bjuda på det.

Jag står i hallen i Matteos lilla etta och vinglar på ett ben medan jag så smidigt det går tar på mig mina stövlar. Balansakten försvåras av en tilltagande huvudvärk, som i sin tur förvärras av det stickande morgonljuset som letar sig in i lägenheten. Det är bara knappt fem timmar sedan jag och Matteo ramlade in här i hallen efter vad som blev en lång natt på stan. Likt en mänsklig grovhånglande tusenfoting tog vi oss till sängen och fortsatte en minst sagt ... otrolig akt.

Jag möter min blick i hallspegeln. Den är disig, min smoky eye-skugga från igår ser inte fullt lika förförisk ut nu. Mitt hår är nyslingat från mörkbrunt till ljusbrunt. Jag måste färga min utväxt allt oftare då det tenderar att lysa till av ljusgrått vid tinningarna. Inte bara där om jag ska vara ärlig. Lite överallt, faktiskt. Jag har till och med hittat gråa hår på punanin, en hemsk upptäckt som jag snabbt försökte förtränga genom att vaxa och plocka. Allt för att kamouflera mitt åldrande för min unga "pojkvän". Eller kanske mest av allt för mig själv. De fina linjerna under ögonen blir allt mindre

finna och halsens hud börjar försiktigt släppa från köttet. En tanke slår mig: Jag är en vampyr. Desperat försöker jag undvika att se min ungdom ruttna framför mig genom att livnära mig på Matteos unga blod, hans energi, hans hunger, hans oreserverade åtrå. Jag suger i mig livskraften och går därifrån varmare i kroppen, lite mer levande än jag borde. Det är djupt berusande. Och kanske också djupt omoraliskt ...?

Jag vacklar till och håller så när på att riva ner en vas som står på det lilla hallbordet. Varför i helvete har Matteo ställt en ömtålig glaspryl där? Det är obegripligt. Risken att den ska råka svepas omkull i den minimala hallen är överhängande. När jag tittar närmre ser jag att det är ljuslyktan Hallon från Orrefors och då klarnar det.

Första gången Matteo kom hem till mig med en present var han upprymd, nervös och höll den försiktigt med båda händerna. Det var en Hallon-lykta. Det är exakt den typen av sak män köper när de vill vara omtänksamma men saknar referensramar och litar för mycket på expediten, eller ger en alldeles för vag personbeskrivning. Glas. Småland. Tidlöst. Ofarligt. Något som ska signalera mognad och ett liv där man tänder ljus och kurar skymning snarare än går ut och festar. En sådan present ger man bara till en äldre kvinna tänkte jag då.

Jag log, tackade men kände hur åldersnojan drog genom mig, som en rysning.

Lyktan passade inte in någonstans hemma hos mig.

Den var apart från resten av inredningen. Liten till volymen men stor i kostymen tog den alldeles för mycket plats och påminde om något (och någon) som jag helst inte ville tänka på under veckorna med barnen.

Nu står alltså en likadan lykta i Matteos hall. Insikten skär rakt genom bakfyllan och slår mig hårt. Han har fått den av sin mamma. Och sedan köpte han en likadan till mig. Medvetet eller omedvetet ser Matteo mig och sin mor som samma sorts väsen: "Äldre kvinnor i hans liv".

Jag tittar på lyktjäveln igen. Den är en oidipal mardröm i kristall. Men just nu är jag för trött och bakis för att orka tänka fullt ut på vad lyktan säger om min och Matteos relation. Ännu mindre vad det säger om mig. Jag ställer försiktigt tillbaka Hallon, drar på mig stövlarna och flyr ut i trapphuset.

En kvart senare hoppar jag på tåget från Örebro Central till Stockholm. Matteo sov när jag lämnade hans lägenhet och gör det alldeles säkert fortfarande när jag rullar ut från perrongen. Jag känner att jag äntligen kan andas ut och inser samtidigt att det inte är ett särskilt gott betyg till min relation med Matteo. Men jag är livrädd för att såra honom. Man vet ju aldrig med den här unga generationen, alla lider ju av psykisk ohälsa. Tänk om han skulle bli suicidal? Förra veckan pratade han om att flytta ihop. Det isade till i hela kroppen. Kan han inte tolka en enda signal!?

Vad smart att jag valde en neonorange kappa som ytterplagg. Igår kväll kändes den som pricken över i:et till

min grå kostym från Totême och nya orange mockapumps (åtminstone gjorde den det innan jag förstod vilken typ av förfest vi skulle på).

I lysrörslyuset på tåget känns det mer som att jag är klädd i en vägkon. Inte alls vad jag behöver den här lördagsmorgonen när jag ska göra min Golgatavandring genom Stockholms centralstation i förhoppning om att ingen ska känna igen mig, trots att mitt ansikte i veckan prydde min kolumn i tidningen.

Matteo sade något igår som ingen någonsin sagt till mig förut, som jag inte ens vågat manifesteras för mig själv. Han sade att jag har "en otrolig karisma". Att jag är en sådan man bara dras till, som får alla män i rummet att tappa andan. *Sex on legs. Shit.* Tänk om någon för tjugo år sedan hade sagt till den osäkra lilla tjejen jag då var att hon hade en magnetism. Hon som desperat ville framstå som en duktig flicka och kvävde all sin uttrycksfullhet för att inte uppfattas som *too much*.

Jag tänker på alla de osäkra tjugoåringarna på festen igår. Visst verkade de ha bra självförtroende, men självkänslan var allt annat än på topp, det märkte man tydligt. En gång i tiden var jag likadan.

Precis när jag är på väg ner i tunnelbanan knackar någon mig på axeln. Mannen är bekant, men varifrån? Han ler vänligt mot mig medan min hjärna blixtnabbt rullar genom katalogen med män i mitt liv: *ligg, hängel, jobb? ligg, hängel, jobb?*

Jag försöker kompensera min vilshenhet med att se alldeles för entusiastisk ut.

”Hej?” får jag fram. Det låter som en fråga.

”Hej. Mats, om du minns? Jag var ljudteknikern som proddade den där politikpodden du hade för typ tio år sen. Du kanske inte känner igen mig?”

Låter han sårad? Han låter sårad, va? Jag fortsätter att överkompensera.

”Men HEEEEJ, Mats! Klart jag gör!” (*Not – han har ju tappat allt hår*). ”Vad kul att se dig, vad händer?”

”Jomen det rullar på. Jag är fortfarande ljudtekniker, min studio ligger ju här om du minns.”

Mats pekar i riktning mot vad jag tror är Klarakvarteren, det var i alla fall där studion låg. Jag tänker att det inte verkar ha hänt så mycket i Mats liv, bortsett från håravfallet. Mitt liv, däremot, har varit en jävla cirkus senaste månaderna. Cirkusartisterna må komma och gå, men cirkusen fortsätter oavbrutet turnera land och rike runt.

Jag inser att jag stått tyst för länge.

”Ja men gud, såklart. Fint att se dig ... Eh, jag måste rulla, ska träffa barnen vid Östermalmstorg strax.” (En nödlögn förstås, det är pappavecka.)

Mats ler. *Herregud* vad han ler.

”Vore fint att ses någon dag och få en *update*, kanske ta en fika eller så?”

Jag skruvar på mig och hoppas att jag inte låter som universums falskaste människa när jag säger:

”Jaaa, jättekul. Vi hörs om det.”

Vi säger hejdå och jag hinner inte ens kliva på tunnelbanan innan jag får ett DM från Mats i min Instagram-inkorg.

Fan vad het du är ... fortfarande ❤️🔥

Just som jag ska svara – eller gilla, räcker det med att gilla hans meddelande? – surrar telefonen till igen. Det är från Matteo.

Baby. Längtar efter dig. 🔥

I mig finns ingen eld. Allt känns iskallt. Bottenfruset.
Surr. Ny notis. Okänt nummer.

Visst var det dig jag såg på Tinder igår? 😏 Eller en lika het dubbelgångare? Vore kul att ses igen. Hundra år sen.
Kram, Jakob.

Jag springer in genom tunnelbanedörrarna precis innan de stängs. Telefonen är som het lava i min hand. Hur fan hamnade jag här?

Dags att backa bandet.